

עתונות

חרם באשקלון

עתונאים הבאים למסיבת עתונאים עם דובר ממשלתי אינם מצפים לסנסציות. אולם לפני שבוע, במסיבה עם דובר משרד החוץ ראונו דפנה (לשעבר קונסול ישראל בלוס אנג'לס). חיכתה להם סנסציה. היא לא סופקה עליידי הדובר, אלא עליידי העיתונאים עצמם.

קם ברל קורלניק, יו"ר עתונאי ירושלים ואיש מעריב, הודיע קצרות: אם לא יסולק מפגישה זו אשר לזר, נציג סוכנות הידיעות עתיים, יסתלקו כל שאר העתונאים, עובדי העתונים היומיים.

דובר הממשלה הודיע על אי-הודות, המ' שיק בישיבה עם לזר ועם באיכות הארץ. שאר העתונאים ניסו לעמדה מוכנה מראש באגודת העתונאים, ולשם בא כעבור זמן הדובר, כדי לערוך מסיבה שנייה. אולם אשר לזר, הודיע זה מכבר כ"לד הנורא" של עתונאי ירושלים, הופיע גם הוא, הסתלק אחר שידא שהדובר רק חוזר שנית על הדברים שמסרם קודם לכן.

חרם נגד חרם. היתה זאת גולת הכותרת במאבק בין עתונאי ירושלים ובין עתיים, סוכנות הידיעות והוקמה עליידי שבעה עתונאים עבריים יומיים כדי לספק להם ידיעות שיגרתיות. כשרק נוצרה הסוכנות, הוכרו עליה מלחמה מטעם אגודת העתונאים, בטענה שאם סופר אחד של עתיים ימסור ידיעה מבית המשפט לכל העתונאים, יוכלו העתונאים לפטר את תריסר הסופרים שלהם שנעודו לאותו תפקיד. אולם אחרי מאבק נח"תם הסכם פשרה בין הסוכנות ובין עיקרי העתונאים התל-אביבים, לפיו מוגבלת פעולת הסוכנות לכמה שטחים שיגרתיים: בתי-משפט, מסיבות עתונאים, מגן דוד אדום, ועוד. עתונאי ירושלים לא חתמו בשעתו על אותו הסכם. אולם עתה דרשו להגביל את פעולת הסוכנות גם בעירם, שהפכה, עם העיקרת משרדי הממשלה, למקור ידיעות עיקרי. כאמצעי שיכנוע הודיעו שעד לחתימת ההסכם יחרימו כל מסיבה בה ישתתף איש עתיים. אולם האיש החזק בהנהלת עתיים, גרשום שוקן בעל הארץ, לא הוריד את הדגל, הודיע שעובדי הארץ בירושלים יחרימו את החרם. אמר מנהל עתיים, המנצח על עבודתם של 20 עובדים מלאים ותריסר עובדים חלקיים: מה יהיה אם נוצה להקים סניף באשקלון ואגודת עתונאי אשקלון (שאינה קיימת עוד) תכריז חרם?

המעמד השלישי

לעזור, יא שייך!

המפעל ההגנסי הגדול ביותר של המדינה, ככיש כורנוב-סדום, מתקדם במהירות של 10.000 ל"י ליום. בשבוע שעבר יצא שליח שרות השידור, נקדימון רוגל, לראיין כמה מן הפועלים העוסקים בסלילתו, נתקל בק"בוצה של דרווים המשתכרים שלוש ל"י ליום.

"מה רע לך בדלית-אל-כרמיל, יא אחמד", שאל אחד מהם. "מדוע באת כל הדרך האי רוכה האת הנה?" "הרוזי לא היסר אף לרגע. יא שייך!" אמר, צריכים לעזור למדינה!"

חקלאות

עגל חיים = 1/3 פרוטה

ברחבי הארץ לבשו חקלאים את מסכותיהם, יצאו למסע-סוד: לשלול ממיליוני דבורים את הדבש שאסרו ממאות מיליוני פרחים. בשעות הארוכות של הרדייה (הוצאת הדי בש מתבניות הדונג הקרירות "חלות") עמד כחרן אחד, חישב חשבון מיוחד במינו: מה ערכו של יום עבודה אחד של דבורה אחת. החשבון: 30.000 דבורים מייצרות בשנה (בערך) פח אחד של דבש, ששווי כ"ס 100 ל"י, משמע שכל דבורה מרוחיה ביום אחד את חלק המאה של פרוטה. במושי כסף שוה עבודתן של 400.000 דבורים לעבודתו של פועל ישראלי ממוצע אחד.

מאחר שהדבורה חיה בסך הכל כשלושה שבועות, הרי עמל חייו של היצור החרוץ מגיע לחמישית של פרוטה. אולם בשוק הש-חור יכולה היא למכור את כפית-הדבש שלה במחיר גבוה יותר.

ישראל יודעת לשם מה

ד"ר אנרי בלאק הוא ספיד או"ם ממושקף, הדור לבוש ונאה-הופעה, שהתנדב לשרות בישראל. כמומחה לתכנון חקלאי במשרד ה'

חקלאות האמריקאי ובארגון המזון והחקלאות באו"ם עומד בלק בראש חבר של שמונה מומחי חקלאות (ארבעה לשימור קרקע, אחד לרפואת בהמות, אחד לדייג, אחד לסלק סוכר ואחד לסטטיסטיקה חקלאית) החולקים את נסיונותיהם עם משרדו של שר החקלאות. בהודיע ד"ר בלק השבוע על בואם של 12 מומחי חקלאות נוספים תוך חצי השנה הק' רובה, גילה, דרך אגב, עובדה תקציבית: יש ראל, אחת הקטנות ב"60 אומות או"ם, צור"כת שמונה אחוזים מתקציב ארגון המזון וה' חקלאות של או"ם. התנחם ד"ר בלק במס"בת העתונאים: "אך ישראל יודעת לשם מה היא מוציאה את הכסף!"

חינוך

אין לחם? לא תהיה תורה!

בערב הפסח האחרון נרתם משרד החינוך לעגלת ההצלה של האוצר. מטרותו — חסכון

זמורה, להם ייקבע תשלום נמוך. אולם משרד החינוך לא קיבל את החלטת מרכז המורים, שהפר לפתע את חוזה האחי' וזה הבלתי כתוב בינו לבין משרד החינוך. בראשית מאי חולקו משכורות אפריל למר'רים הבלתי מוסמכים, שלא ירדו לסוף דעתו של משרד החינוך בספרם ארז השטרות הכ' חולים. לכל אחד מהם חסרו 17 ל"י, כרבע משכורתם.

המורים התקצצו לאספות מחאה ססוני' טניות, הניחו יסוד לגוף מרדני חדש: אר"גון המורים הבלתי מוסמכים. הפעם לא הת' יצב מרכז המורים לימינם. הוא ראה בעין לא יפה ביותר כיצד מצמיח גופו גידול בלתי טבעי המוכן להלחם לכוונותיו ללא הסכמת התאחדות המורים הכללית, שאיש מחבריה המוסמכים לא נפגע ממצב החס' כון של משרד החינוך.

זכות עז הגג. בהתאסף 100 נציגים

בי ג'י. חוסר דלק. עוד לפני הגבלות התחבורה האחרונות החליט בי ג'י. לחסוך בדלק, פטר את מכוניתו מנסיעות עירוניות בין לשכתו, דירתו והנסת בירושלים. הוא החל צועד רגלית ברחובות הראשיים של הבריה, מזוהה לעיני ומזכירו הצבאי הנאמן סגן-אלוף נחמיה ארגוב. בתמונה יוצאים בי ג'י. וארגוב מבניין הכנסת אשר ברחוב המלך ג'ורג' לעבר משרד ראש הממשלה שבאגף המערבי של בניין הסוכנות.

חצי מיליון לירות לשנה בתקציב החינוך. בבקשו להמנע מלפגוע במעמד המורים כו' לו, מצא משרד החינוך שעיר לעזאזל. היו אלה 5000 המורים בעלי ההשכלה התיכונית, שעברו קורס חרום מזורז, סוורו במעברות, בכפרים ובערים וכוננו בשם האבסורדי "בל" תי מוסמכים", אם כי אי-סמכותם היתה צרי'כה לקבוע את רמת ההשכלה של שלישי מילי המדינה.

משרד החינוך הציע פתרון חסכוני לאוצר: המורים הבלתי מוסמכים ימיונו לשלש דר'נות על פי השכלתם. השלישית תקבל ב-12 לירות פחות (על משכורת יסוד של 50) ממורה מוסמך.

מרכז המורים הפרו-ממשלתי, הבין שמש"רד החינוך הרחיק לכת הפעם, התיצב לצד המורים, פסק להשאר את המצב הקיים, לפיו מקבלים הבלתי מוסמכים רק שלוש לירות פחות מן המוסמכים. כפשרה המליך מרכז המורים על מנוי ועדת מיון שתקבע סוג נוסף של מורים בעלי רמת השכלה

שנית את אולם הישיבות של בית המורה, שמעו שנית סירוב. הפעם סירוב מנוסח: "הוצאתם את עצמכם מכלל המורים בצעשה זה, אין לכם זכות לבית המורה". אך גם המורה המוסמך ביותר הוכרח לבסוף להו' דות שכמורים בלתי מוסמכים, הם בכל זאת מורים, להם זכות לפחות, על גג בית המורה. 250 המורים הצטופפו על הגג, שפכו ויכוחים מלאי מרידות לאויר הפתוח. עולה מעיראק ובגרת סמינריון בכנזאר לא הח' זיקה מעמד בשמש, התעלפה.

לבסוף, לאחר שעות אחדות בהן הושמעו כמה אלפי מלים שחדרו לקירות הגג, ירדו המורים הבלתי מוסמכים, הבטיחו חגיגות שלשביחת האוהרה יהיה המשך יותר ממושך. חזר מורה צעיר על פתגם, אותו שגנו עש'רות תלמידיו: "אם אין לחם — אין תו'רה", הוסיף: "אין לחם? לא תהיה תורה!"

הווי

האיש שהוביל תיש

הזוגות שבאו למשרדי הרבנות הראשית בירושלים לסדר את ניירותיהם לנשואיהם נדהמו למראה עיניהם: במדרגות הצרות של הבניין עתיק הימים, ברחובה הראשי של ירושלים, עלה תיש, מובל בידי יהודי זועף, הסביר אברהם ווגא, דייר שכונת הגבול מוסררה ובעל התיש, את מסרת ביקורו: שלטונות האספקה דרשו ממנו לשחוט את התיש. הוא בא לקבל את עזרת הרבנות בעניין הגורה, בהסתמכו על דין התורה לפיו אסורה שחיטת תיש בכור.

לאחר שעה קלה ירד באותן מדרגות זוגא מאושר, כשבכיסו, נוסף על ביטול הגורה גם מכתב המלצה אל משרד המסחר והתעש'ייה ובו בקשה לאספקת מספוא לתיש שניחון.

דרכי חיים

מי בגד במי?

שמואל יוסף הוא בן 46, אב לילדה ובעל לאשה. אך כשעמד באותו יום בחנות הירקות שלו בשוק שלוש שלידי יפו וראה את שכנתו הבלונדית בעלת הגורה המושכת כשהיא מתקרבת אליו עם סל בידה נתלקחה בו חשוקתו. כשנכנסה שושנה בת 25 לחנות, עשתה תנועה גנדרנית, פיזרה את שערותיה לאחור ובקשה מיוסף את מנת הירקות.

שמואל יוסף פנה לבתו, שלח אותה מה' חנות, להביא כסף קטן מאמא. כחצי שעה לאחר מכן חזרה שושנה לביתה. סל הירקות היה ריק. היא הניחה אותו במטבח, נכנסה לחדר האמבטיה. הרחיצה הפתאומית לא מצ'אה חן בעיני אחותה אשר בעמל רב הצלי'חה לסחוט ממנה ודוי: "התרחצתי שלא להכ'נס להריון". אחר סיפרה שושנה לאחותה כי יוסף אנס אותה, הסבירה לה שלא הקי'מה צעקות בשוק מפני ש"פחדתי ממנו והת'ביישתי". אחותה לא הסתפקה בכך, הבטיחה לשושנה שלא תספר דבר לבעלה בתנאי ש'היא תמחר למסטר, תמסור דו"ח על אונס.

בחקור המשטרה את שמואל יוסף הוציאה ממנו משפט קצר: "לא עשיתי לה כלום, רק דחפתי לה את הרגל בה דרכה על ערמת תפוחי האדמה." אך המשטרה לא ויתרה, התפשרה בהגישה תביעה על מעשה מגונה במקום האשמת אונס.

בבית-המשפט שוחרר שמואל יוסף מהאש'מה. השופט נתן לו להגנות מן הספק. הספק: היה מעשה אונס, או שנעשה מה שנעשה בהסכמת שושנה? הנמוק המוסרי לפסק-הדין: הגנה על חיי שתי משפחות. שושנה טענה שגאנסה ברצותה לשמור על בעלה, אב לשתי בנותיה. שמואל יוסף הודיע בעקשנות שלא נגע בשושנה בקצה אצבעו, הכחיש בתוקף כל מעשה בגופה של שושנה. סיבת ההכח'שה שנתגלתה לשופט: אשתו של יוסף חתה שהפסק-הדין במסדרון מעבר לדלת אולם בית'ה כששאלה מתוחה בפניה: הכגד בה בעלה או לא?

הארץ

בהשתפר סגנונו בקליעה נשא אשה, הוליד שני ילדים (העולם הזה) אליהו שבזי, תל-אביב כל ירייה, בול.

סיכויים מזהירים לגילוי נפש בישראל (דבר) אליהו גראד, ירושלים תמיד אמרנו שטופה להגלות על אף הכל.